

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/1210/2015
Identifikačné číslo spisu: 7911215468
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:7911215468.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky B., bývajúcej v H., zastúpenej JUDr. Mikulášom Buzgóm, advokátom so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti odporcom 1/ Ing. M., bývajúcemu v H. a 2/ X. bývajúcej v H., o obnovu konania vedeného na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 10 C 193/2003, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 2 C 173/2011, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 7. novembra 2013 sp. zn. 2 Co 211/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .
Odporcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Trebišov uznesením zo 7. februára 2013 č.k. 2 C 173/2011-56 návrh navrhovateľky na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 10 C 193/2003 zamietol. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že navrhovateľka odôvodnila svoj návrh na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Za dôkaz, ktorý sa nemohol vykonať v pôvodnom konaní označila navrhovateľka znalecký posudok ústavu. Z obsahu vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že navrhovateľka už v pôvodnom konaní opakovane navrhovala vykonať znalecké dokazovanie ústavom, a to od 4. februára 2009. Poznamenal, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, prečo ani odvolací súd nepovažoval vykonanie ďalšieho znaleckého dokazovania ústavom (po tom, čo už vo veci podali znalecký posudok dvaja znalci) za potrebné. Navrhovateľka teda nepreukázala, že možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, navyiac nepreukázala, že môžu privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Z obsahu vykonaného dokazovania mal tiež za to, že návrh na obnovu konania navrhovateľka nepodala v lehote podľa § 230 ods. 1 O.s.p. Súd prvého stupňa konštatoval, že z vyššie uvedeného je zrejmé, že navrhovateľka návrh na obnovu konania dôvodí nemožnosťou vykonať v pôvodnej veci znalecké dokazovanie ústavom. Navrhovateľka však už v pôvodnom konaní, teda od 4. februára 2009, navrhla vykonať znalecké dokazovanie ústavom, preto zákonná trojmesačná lehota navrhovateľke uplynula v lehote troch mesiacoch od právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu, t.j. v lehote troch mesiacov od 2. augusta 2010. Pokiaľ navrhovateľka tvrdila, že o dôvode obnovy sa dozvedela v centre právnej pomoci 29. júla

2011, kde ju informovali o možnosti podania návrhu na obnovu konania, čo ona označila za deň, keď sa dozvedela o dôvode obnovy, súd prvého stupňa uviedol, že informácia od kohokoľvek o zákonných ustanoveniach upravujúcich obnovu občianskeho súdneho konania nie je skutočnosťou dôvodu obnovy konania podľa § 230 ods. 1 O.s.p. a ani časovým momentom, s ktorým zákon spája možnosť uplatniť dôvody obnovy v zákonnej trojmesačnej lehote.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie navrhovateľky uznesením zo 7. novembra 2013 sp. zn. 2 Co 211/2013 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia a k dôvodom odvolania len dodal, že tieto sú len opakovaním tvrdení navrhovateľky uvedenými v návrhu a týmto sa súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí zaoberal a vyporiadal. Aj podľa odvolacieho súdu nebola zachovaná 3-mesačná lehota na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 230 ods. 1 O.s.p., pretože skutočnosti, ktoré mali byť dôvodom pre obnovu konania boli známe už aj v priebehu konania pred súdom prvého stupňa, tak že okrem toho, že návrh bol podaný po lehote, nemohli byť tieto skutočnosti ani dôvodom pre povolenie obnovy. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka, ktorého prípustnosť a dôvodnosť odvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Namietala nepresnosť a nedôslednosť v postupe súdov. Poukázala na to, že ako navrhovateľka žiadala vykonanie dokazovania prostredníctvom znaleckej organizácie - ústavu, pričom navrhovala dva ústavy. Poznamenala, že prvostupňový súd sa zaoberal len jedným ústavom ňou navrhnutým a nijako nehodnotil jej požiadavku o dokazovanie „príčiny úkazu“, ktorý bol dôvodom uplatneného návrhu na určenie povinnosti odporcom zdržať sa zásahov do jej vlastníckeho práva. Uviedla, že pokiaľ mal odvolací súd za to, že jej návrh na obnovu konanie je nezmyselný a v dôsledku toho nezrozumiteľný, mal byť odstránený postupom prvostupňového súdu podľa § 43 O.s.p. Namietala, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí obmedzil iba na osvojenie si dôvodov uvádzaných prvostupňovým súdom (len jednou vetou reagoval na dôvody odvolania), namietané skutočnosti nechal bez povšimnutia, došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu, v dôsledku čoho jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Navrhla, aby dovolací súd zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporcovia 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhli, aby dovolací súd dovolanie navrhovateľky v celom rozsahu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho konania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 239 ods. 1 O.s.p., dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu ak: a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/], na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu dovolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Dovolanie navrhovateľky smeruje proti uzneseniu, ktoré nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolanie navrhovateľky by vzhľadom na to mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k vade tejto povahy, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolačný súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade vymenovanej v § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k niektorej z týchto väd, ale len jednoznačné zistenie, že v konaní skutočne došlo k procesnej vade tejto povahy.

Navrhovateľka procesné vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z uvedených ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na dovolacie námietky sa dovolací súd osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania (napr. oprávnenia zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namietanú procesnú vadu vyvodzuje z toho, že pokiaľ mal odvolací súd za to, že jej návrh na obnovu konania je nezmyselný a v dôsledku toho nepreskúmateľný, mal byť odstránený postupom prvostupňového súdu a taktiež z toho, že súdy neakceptovali jej argumentáciu týkajúcu sa včasnosti podania návrhu na povolenie obnovy konania v prejednávanej veci a neuznali, že o rozhodujúcich skutočnostiach sa dozvedela až na základe informácie centra právnej pomoci 29. júla 2011.

Právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania ak a/ sú tu skutočnosti rozhodnutia, alebo dôkazy bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, b/ možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, c/ bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu, d/ Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu, alebo konaním, ktoré mu predchádzalo boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníkom konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením, e/ je v rozpore s rozhodnutím súdneho dvora Európskych spoločenstiev, alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev, f/ možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného prepisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie (§ 228 ods. 1 O.s.p.).

Návrh na obnovu konania má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) obsahovať označenie rozsudku, proti ktorému smeruje, dôvod obnovy, skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že návrh je podaný včas, dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť návrhu preukázať, ako aj to, čoho sa navrhovateľ

domáha (§ 228 ods. 3 O.s.p).

Ak návrh na obnovu konania neobsahuje uvedené náležitosti, resp. sú uvedené nesprávne, ide o neúplne alebo nesprávne podanie, ktorého vadnosť treba súdom odstrániť. Neúplnosť návrhu na obnovu konania, ako odstrániteľný nedostatok podmienky konania sa súd musí pokúsiť odstrániť v súčinnosti s navrhovateľom a preto povinnosťou súdu je poskytnúť navrhovateľovi potrebné poučenie (§ 5 O.s.p.) a viesť ho spôsobom uvedeným v § 43 ods. 1 O.s.p. k takej formulácii návrhu na obnovu konania, ktorá by zodpovedala právnym predpisom a záujmom, o ochranu ktorých navrhovateľ žiada. Za nedostatok návrhu na obnovu konania sa považuje napríklad neoznačenie rozhodnutia, proti ktorému smeruje, neuvedenie dôvodov obnovy konania, neuvedenie, čoho sa navrhovateľ domáha a pod. Pri rozhodovaní podľa uvedených procesných ustanovení súd môže posudzovať len splnenie formálnych náležitostí podania. Nemôže posudzovať dôvodnosť návrhu na obnovu konania.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že súd prvého stupňa nepovažoval návrh navrhovateľky na obnovu konania za neúplný. Navrhovateľka náležite špecifikovala dôvod obnovy konania v predmetnej veci v zmysle § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a súd prvého stupňa následne rozhodol vo veci uznesením zo 7. februára 2013 č.k. 2 C 173/2011-56, ktorým návrh navrhovateľky na obnovu konania zamietol.

K námietke dovolateľky týkajúcej sa neakceptovania jej argumentácie o včasnosti podania návrhu na povolenie obnovy konania v prejednávanej veci, dovolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvého stupňa z 26. marca 2010 č.k. 10 C 193/2003-340 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 20. júla 2010 sp. zn. 6 Co 135/2010 (t.j. rozhodnutia súdov v pôvodnom konaní) nadobudli právoplatnosť 2. augusta 2010. Tvrdenie dovolateľky o tom, že o možnosti podania obnovy konania sa dozvedela až na základe informácie Centra právnej pomoci v Košiciach 29. júla 2011, čo ona označila aj za deň, kedy sa dozvedela o dôvode povolenia obnovy konania, teda o možnosti vykonania znaleckého dokazovania ústavom, je bez právneho významu z pohľadu včasnosti podania návrhu na obnovu konania. Navrhovateľka už v pôvodnom konaní navrhovala vykonať znalecké dokazovanie ústavom, a to už v jej písomnom podaní 4. februára 2009.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je opodstatnená ani námietka dovolateľky týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane

ustanovenia o rozsudku.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o splnení podmienok pre zamietnutie návrhu na obnovu konania zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a vysvetlil, prečo sa nestotožnil s námietkami navrhovateľky uvedenými v odvolaní. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany oprávnenej. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľky.

Pokiaľ dovolateľka namieta, že prvostupňový súd a odvolací súd mali jej návrhu vyhovieť a obnovu konania povoliť, lebo v pôvodnom konaní neboli vykonané ňou označené dôkazy, dovolací súd uvádza, že postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré žalobkyňa v dovolaní namieta, nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Je potrebné uviesť, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000).

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia vecí konajúcimi súdmi podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením vecí neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadne) nesprávne právne posúdenie vecí súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania navrhovateľky nevyplýva z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. ani z § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľkou uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní boli procesne úspešní odporcovia 1/ a 2/ a vzniklo im právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporcovia 1/ a 2/ v dovolacom konaní nepodali návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania, preto im dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.